

— Като не се разбератъ, ту-
паница ще ядатъ!

— Така ли?

И човѣчето надуло свирката.

Дошли другитѣ човѣчета. На-
били и тоя юнакъ.

Досрамѣло го и него да каже
на другаритѣ си.

На третия день останалъ
най-малкиятъ юнакъ да пази
двореца. И той излѣзълъ преди
обѣдъ да се разхожда изъ го-
рата. Като се върналъ, видѣлъ
пакъ сложена трапезата. Но той
не хапналъ отъ гостбитѣ. Из-
вадилъ хлѣбъ и сирене отъ тор-
бата и се нахранилъ.

— Дошло пакъ малкото чо-
вѣче, погледнало трапезата и
рекло:

— Ти не си побутналъ на-
шето ядене, юначе. Не си като
твоитѣ лоши другари. Кажи
какво добро да ти направя!
Азъ съмъ царь на подземнитѣ
човѣчета, които събиратъ злато
и скъпоценни камъни.

— Знаешъ ли кж-
де сж царскитѣ дъ-
щери?

— Зная.

— Кажи ми, какъ
мога да ги намѣря.

Тогава човѣчето ре-
кло:

— Вънъ на двора
има голѣма кошница,
колкото единъ чо-

вѣкъ да се хване въ нея. О
кошницата е вързано дълго
вжже. Вземи кошницата съ вж-
жето и трѣгни по широката
пжтека въ гората. Ще стиг-
нешъ дълбакъ кладенецъ. По-
чакай тамъ твоитѣ другари.
Като дойдатъ, накарай ги да
те спустнатъ съ кошницата въ
кладенеца. Презъ тоя кладе-
нецъ се отива въ долната земя.
Тамъ сж царскитѣ дъщери. Азъ
ги заведохъ
тамъ, да се
научатъ да
работятъ.
Току тѣй нѣ-
ма да трѣг-
натъ съ тебе.

